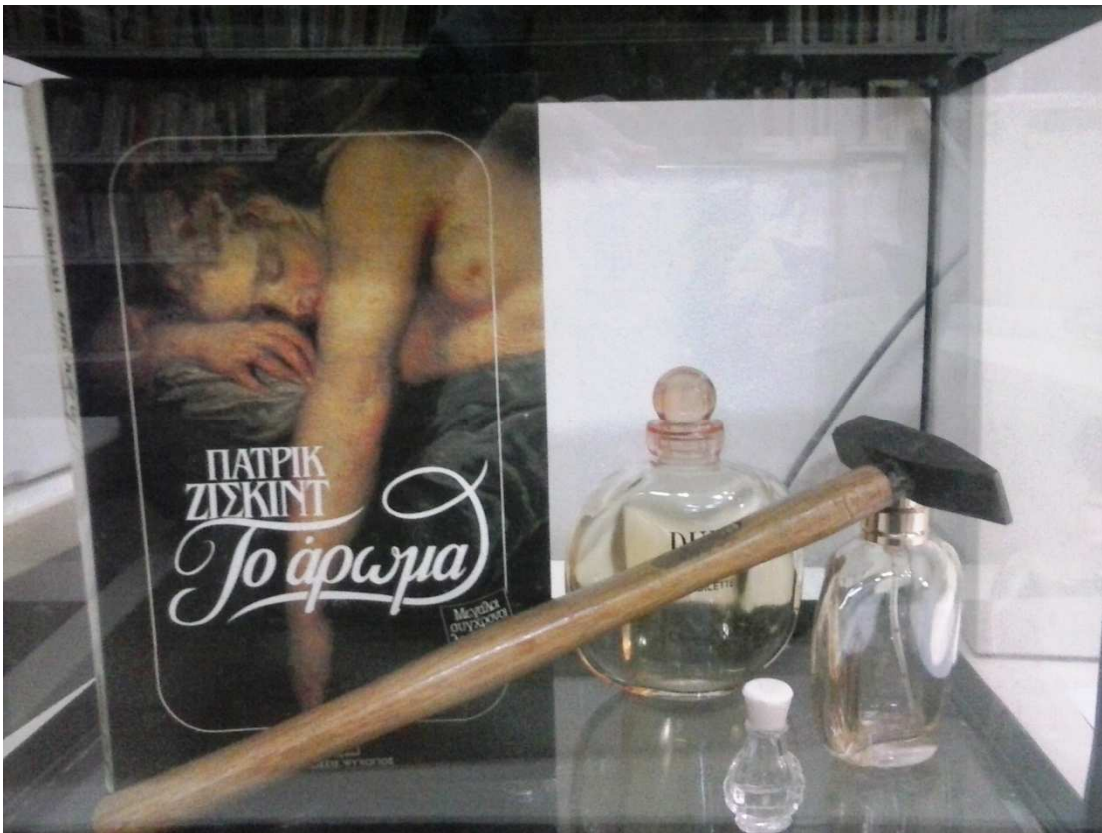

Δευτέρα, 2/11 έως Παρασκευή 13/11 παρουσιάστηκε το μυθιστόρημα *Το Άρωμα* του Πάτρικ Ζίσκιντ.

Τι είναι *Το άρωμα*;

Ένα τρομακτικό παραμύθι;
Ένα φιλοσοφικό θρίλερ;
Μια ερωτική φαντασία;

Για τον Ζαν-Μπατίστ Γκρενούιγ, τον σκοτεινό ήρωα, μαθαίνουμε μόνο πως γεννήθηκε στις 17 Ιουλίου 1738 στο Παρίσι, ανάμεσα στα σκουπίδια της αγοράς με δυο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Αυτός που τρομάζει τους πάντες με την παντελή έλλειψη κάθε μυρωδιάς έχει την πιο ευαίσθητη μύτη του κόσμου. Καταγράφει στην ατελείωτη τράπεζα της μνήμης του όλες τις μυρωδιές που συναντά στο δρόμο του, και όχι μόνο αυτό, αλλά μπορεί να ανακαλέσει κάθε στιγμή εκείνη που θα διαλέξει. Η μακριά πορεία του στο βασίλειο των οσμών θα τον οδηγήσει από το εργαστήριο του αρωματοποιού στη θέση του ημίθεου που παρασύρει τα πλήθη με μοναδικό όπλο το ύψιστο και συγκλονιστικότερο άρωμα που υπάρχει. Αυτό της ανθρώπινης ύπαρξης.

Αχ, αυτός ο Γκρενούιγ, αυτό το «μοναχικό τσιμπούρι, ζαρωμένο και κρυμμένο στο δέντρο του, τυφλό, βουβό και κουφό, απασχολημένο να μυρίζει μίλια ολόκληρα το αίμα των περαστικών ζώων...»! Έφτασε να διαβάσουμε μεγαλόφωνα σε μια ώρα που είχαμε κενό αυτό το απόσπασμα...

T^[...]ΗΝ εποχή για την οποία μιλάμε, βασίλευε στις πόλεις μια βρόμα που εμείς, οι σύγχρονοι άνθρωποι, είναι αδύνατον να τη φανταστούμε. Οι δρόμοι βρομούσαν κοπριά, οι αυλές βρομούσαν κάτουρο, οι σκάλες βρομούσαν σάπιο ξύλο και ποντικοκούραδο· οι κουζίνες, χαλασμένο λάχανο και ξύγκι αρνιού τα δωμάτια, που δεν αερίζονταν καλά, βρομούσαν σκόνη και κλεισούρα, υγρά στρωσίδια κι αψιά καθικίλα. Οι καμινάδες βρομούσαν θειάφι, τα ταμπάκια βρομούσαν οξέα, και τα σφαγεία βρομούσαν πηγμένο αίμα. Οι άνθρωποι βρομούσαν ιδρώτα κι απλυσιά, τα στόματά τους βρομούσαν σάπια δόντια, τα στομάχια τους βρομούσαν σκορδοζούμι, και τα κορμιά τους, μόλις γερνούσαν λίγο, βρομούσαν μπαγιάτικο τυρί, ξινισμένο γάλα και κακοφορμισμένους όγκους. Τα ποτάμια βρομούσαν, οι πλατείες βρομούσαν, οι εκκλησίες βρομούσαν, βρομούσε κάτω από τις γέφυρες και μέσα στα παλάτια. Ο χωριάτης βρομούσε όπως κι ο ιερέας, ο παραγιός όπως κι η γυναίκα του μάστορα, οι ευγενείς βρομούσαν από πάνω ως κάτω, κι ο ίδιος ο βασιλιάς βρομούσε, βρομούσε σαν άγριο ζώο, κι η βασίλισσα σαν γριά κατσίκια, χειμώννα-καλοκαίρι...»

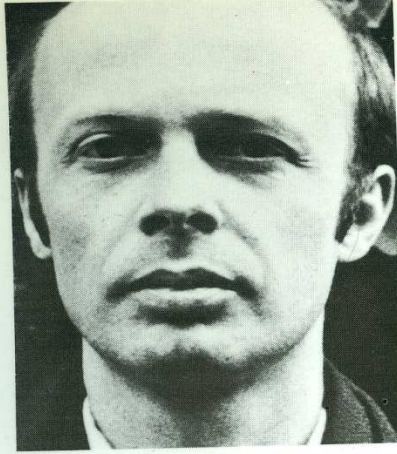
και κανείς δεν χρειάστηκε να προσποιηθεί πως ενδιαφέρεται.

«Ποιος είναι αυτός ο Ζισκίντ;»

«Ζει ακόμα;»

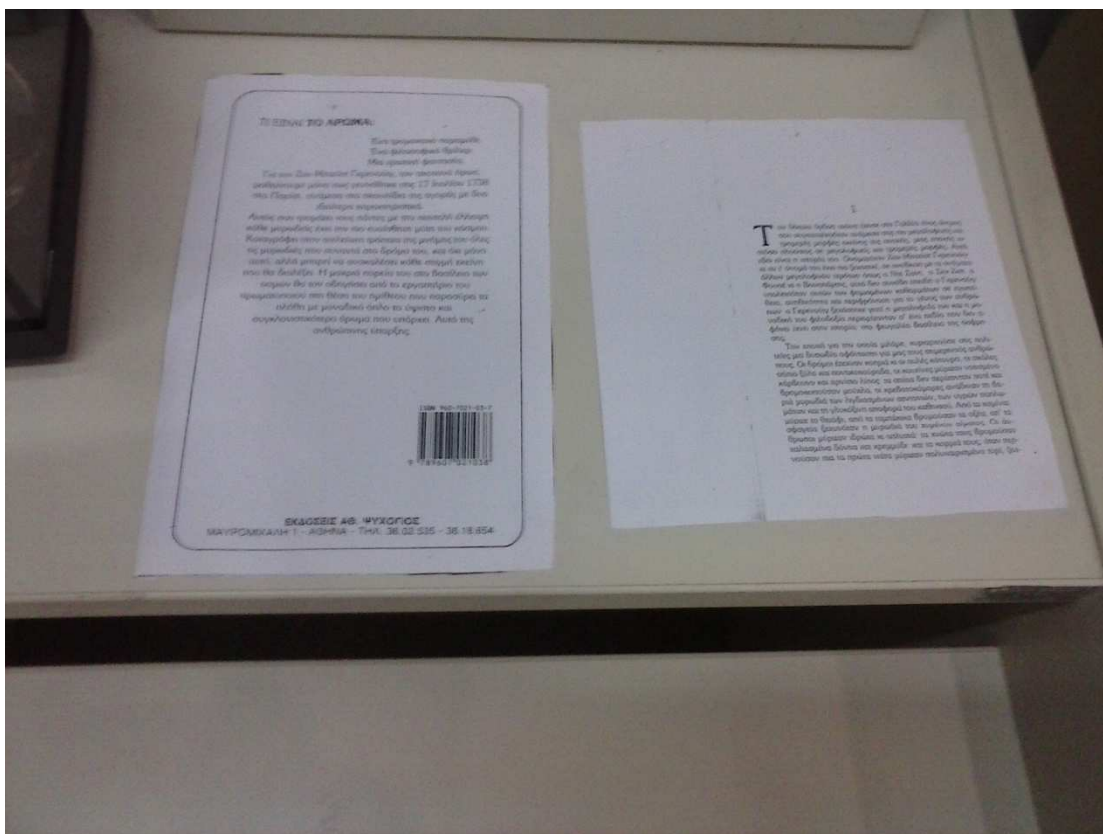
«Τι άλλο έχει γράψει;»

«Στα γαλλικά γράφει;»

Ο **Πάτρικ Ζίσκιντ** γεννήθηκε το 1949, στο Άμπαχ της Γερμανίας, κοντά στη λίμνη Στάρνμπεργκ όπου και έμεινε μέχρι το τέλος των γυμνασιακών του σπουδών. Σπούδασε Ιστορία στα πανεπιστήμια του Μονάχου και του Aix-en-Provence, στη Γαλλία. Έχει γράψει σύντομα διηγήματα και συνεργάζεται με πολλά έντυπα σαν δημοσιογράφος. Το 1984 δημοσιεύεται από τον εκδοτικό οίκο DIOGENES, ο μονόπρακτος μονόλογος **ΤΟ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ**. Το έργο γνώρισε τεράστια επιτυχία και παίζεται πολύ συχνά στα γερμανικά θέατρα. Το 1985 δημοσιεύεται το μυθιστόρημά του, **ΤΟ ΑΡΩΜΑ** που γίνεται παγκόσμια επιτυχία με αλληπάλληλες εκδόσεις και το 1987 παρουσιάζει το τελευταίο του βιβλίο **ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ** που έχει ήδη μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Ο Ζίσκιντ γράφει, επίσης, σενάρια για τον κινηματογράφο μαζί με τον Χέλμουτ Ντιτλ.

Χίλια ευχαριστώ, κύριε Ζίσκιντ! Όση ώρα κράτησε αυτή η δύσοσμη ανάγνωση, οι μαθητές ρουθούνιζαν ασυναίσθητα, πνίγοντας τα γέλια τους και από τα ράφια άρχισε να αναδίνεται η ευφραντική ευωδιά των βιβλίων, η ελαφριά ψαρίλα της βιτρίνας – πρώην – ενυδρείου (βλέπε Εισαγωγή) βρήκε τη θέση της στην υπόθεση του βιβλίου, καμιά σχέση με τα μπουκαλάκια του Dune, του Pleasure, και του Chanel No 5 που είχαμε τοποθετήσει. Και χίλια συγγνώμη που δεν τοποθετήσαμε ρόπαλο στη βιτρίνα, το όπλο του φονιά Γκρενούιγ, πού να βρεθεί ρόπαλο εδώ; Ένα σφυρί δανειστήκαμε από την εργαλειοθήκη του σχολείου, αλλά κι αυτό την έκανε τη δουλειά του, πιστέψτε μας.

Κάποιος μαθητής πήρε το βιβλίο και το έφερε στη μύτη του, ακολουθεί ο αυθεντικός διάλογος:

«Τι μυρίζει;»

«Άρωμα».

«Όχι, αυτός είναι ο τίτλος».

«Βρομάει».

«Όχι, επηρεάστηκες. Τι μυρίζει;»

«Χαρτί».

«Δηλαδή;»

«Ξύλο».

«Ξύλο;»

«Ναι, δηλαδή, ξύλο που το έχουνε φτιάξει... δεν μου έρχεται η λέξη ... ξύλο που το...»

«Επεξεργασμένο;»

«Ναι, επεξεργασμένο».

Ένας κατά συροήν δολοφόνος, κατασκευαστής αρωμάτων, λοιπόν, αρρωστημένος, μεγαλοφυής, απάνθρωπος ο οποίος κατάφερε να υποδουλώσει μια ολόκληρη πόλη τη στιγμή της εκτέλεσής του και (σνιφ, σνιφ!..) τι πλάκα που έχει καμιά φορά το διάβασμα!

(Ευχαριστούμε κι εσάς, κύριε Ντανιέλ Πενάκι!)